

JOSIP VANDOT:

Kekec nad samotnim brezdnom.

Planinska pripovedka.

4.

Kekec sam ni več vedel, koliko časa že stoji ob drevesu. Misli so se mu zmedle, in samo to je še znal, da je v takem položaju, kakor ni bil še nikdar v svojem življenju. Vse telo mu je otrpnilo, in čutil ni ne rok ne nog. Polastila se ga je žeja, in samo to je še prosil v srcu, da bi prišel kmalu človek mimo in bi ga rešil strašnih vezi. A žive stvari ni bilo širom okrog. Mrtvaška tišina je ležala nad divjo sotesko, samo gorski potok je šumel pritajeno globoko doli pod njim... »Ne prenesem tega — teh groznih vrvi ne prenesem,« je stokal Kekec. »Najmanj tri ure sem že privezan k drevesu. A Bedanca ni od nikoder. Da bi mi prinesel vsaj malo vode! Pa tudi tega mi ne privošči... Oh, kdo je še tako neusmiljen na svetu, kakor je Bedanec? Ni ga, po vsej deželi ni takega okrutneža, kakor je Bedanec. Zaradi siromašnega češarka privošči Kekcu smrt. Zakaj smrt pride gotovo pome, ako me ne reši pošten človek. Pa bo jokala siromašna Tinkara, strašno bo jokala. Saj je jokala za muciko ves dan; pa bi za Kekcem ne jokala tri dni?... Hudo mi je, hudo... Če bi prišel zdaj-le Bedanec, pa bi ga prosil, naj me izpusti. Resnično bi ga prosil; na kolenih bi ga prosil, tako lepo bi ga prosil, da bi se usmilil in bi me odvezal od tega drevesa. Pa ni Bedanca od nikoder, in pome pride smrt, ker me noče nihče rešiti. In za mano bodo jokali vsi, ker sem bil pošten in priden in nisem napravil na svetu nikomur nič žalega. Samo tega nisem napravil prav, da sem vrgel Bedancu češarek na nos. Pa moram zdaj umreti — zaradi neumnega češarka in Bedančevega nosa moram umreti. Ovbe, ovbe!«

Kekec je zastokal na vso moč, ker ga je bolelo, tako jako bolelo po vseh udih. Ničesar ni videl več, pa tudi Bedanca ni videl, ki je stopil iz goščave. Gledal ga je Bedanec in se je muzal, ko je slišal, kako deček milo stoče. Stopil je bliže pod drevo, pa se je zagrohotal:

»He-he, kaj vendarle stokaš, Kekec? Pa si se šopiril in hvalisal, kakor bi se ne bal nikogar na svetu. O, pa si naposled prišel pravemu v roke, pravemu, ki te bo naučil marsičesa! Samo še malo počakaj, pa boš videl, da bo šla še dolga, dolga...«

Kekec je dvignil glavo in je pogledal z motnimi očmi na Bedanca. »O, saj ne bom tajil, da sem ravnokar stokal,« je odgovoril. »Boli me, stric Bedanec, kakor da bi me grizlo tisoč mravelj... Zato vas pa prosim, da me izpustite, stric Bedanec. Obljubljam vam, da vam ne bom metal nikoli več češarkov na nos in vas tudi ne bom nič več dražil. Čedno pesemco si bom izmislil o vas, veste, ravno tako, kot sem si jo bil izmislil o Kezi, ki je res lepa. Saj ste jo slišali, stric Bedanec? A vas je razjezila, ker nimate pravih ušes za pesmi in vedno godrnjate.«

»Tiho, pobič!« je velel Bedanec in je sedel na trato. »Izpustim te takoj, če napraviš to, kar ti bom ukazal. Še danes boš lahko doma, če me boš poslušal. Zato pa odpri ušesa, pobič, in poslušaj!« — In Bedanec je pričel pripovedovati. O možičku je pripovedoval, ki ga je bil rešil Kekec včeraj težkih vrvi. A možiček ni nihče drugi nego Kosobrin, ki domuje onstran Male Pišence na planotici, ki se tako lepo vidi od tukaj. Tam ima Kosobrin svoje domovanje. A Bedanec ga ne more trpeti, že dolgo, dolgo časa ga ne more trpeti. Kosobrin je bojazljivec in zajček. Zbeži in se strese že, če samo veja zašumi nad njim. Zato pa si je izbral tako varno domovanje, kamor ne more priti niti divja koza, a kaj šele človek! Pod planotico, nad planotico in na obeh straneh štrle divje skale, ki jih ne more preplezati nihče. Tam živi varno in ga ne nadleguje nihče, ker ga ne more nadlegovati živa stvar. Saj bi Bedanec ne govoril ničesar o Kosobrinu. Pa vse eno mora, ker ne more videti Kosobrina živega. Glejte, imel je Bedanec v svoji koči deklico. Mena ji je ime. Našel jo je Bedanec onstran gorá na Koroškem; na cesti jo je našel. Culico je nesla Mena v rokah. Jokala je bridko, ker je sirota. Mati ji je umrla, in Mena je bila sama na svetu in ni vedela, kam bi se zatekla. Oče ji je umrl, še preden je prišla Mena na svet. Zato pa je bila sirotica, ker ni imela doma in človeka, ki bi se zavzel zanjo. Po cesti je šla in je nosila svojo culico in je jokala, ker ni vedela, kam jo vodi širna cesta. Mena šteje komaj devet let in zato je vsa obupana, ker ne ve, kaj bo še z njo v tujem svetu... Tam na cesti jo je srečal Bedanec. Smilil se mu je otrok. Zato pa jo je prijel za roko in jo povedel v svoje domovanje. Mena mu je prišla prav prilično, ker je pridna in se zna lotiti vsakega dela. Stregla je Bedancu, na vso moč mu je stregla, da je bil Bedanec zadovoljen. Še celo kuhati se je naučila, in Bedančevo domovanje je bilo vedno v redu in snažno. A kar hipoma je ugrabil Kosobrin siroto Meno in jo je odvedel v svoje domovanje onkraj Male Pišence. Zato pa se je Bedanec razsrdil in je čakal prilike, da obračuna s Koso-

brinom. Včeraj ga je zalotil in ga je privezal k drevesu. A prišel je Kekec. Rešil je Kosobrina, in zaradi tega se je Bedanec razljutil na vso moč. Videl je Kekca, ki je bežal v dolino, in proti jutru je prišel v vas, da ga pograbi. A ker ga ni našel doma, je pograbil njegovo mater in njegovi sestrici, ker je vedel, da priteče Kekec za njimi in se tako sam izroči Bedancu. In resnično — Bedanec se ni motil. Kekec sam je pritekel za njim, in Bedanec ga je zvezal in ga je privezal sem na drevo. Kekec pa naj zato lepo čaka in trpi, dokler se ne bo Bedancu zdelo vsega zadosti. In prav je Kekcu. Zakaj pa je tako domišljjav in predrzen, da se upa še celo Bedancu metati češarke na nos?

Bedanec je umolknil. Z roko se je pogladil po dolgi, črni bradi. Toda hipoma je skočil na noge. Pokazal je preko soteske na planotico

onstran Male Pišence in je dejal: »Ali ga vidiš, Kekec? Ali vidiš tam Kosobrina? Poglej, Kekec, kar dobro poglej! Kaj vidiš tam? Ha, kaj vidiš tam?«

Kekec je dvignil glavo in je zasopel od bolečin, ki so ga skelele po vsem telesu. Pogledal je na ono stran in je videl tam ob robu planotice onega možička, ki ga je bil rešil včeraj. Kraj možička pa je stala deklica, niti za ped večja nego Tinka. Možiček je mahal z rokami in je vpil nerazločne besede, ki jih Kekec ni mogel razumeti.

Bedanec niti čakal ni Kekčevega odgovora. S pestjo je zažugal Kosobrinu in je zavpil: »Hej, zajček! Hej, Kosobrinček! Pač si mi ušel včeraj; a ušel si mi samo zaradi tega, ker te je rešil Kekec, ki ima v mezincu več poguma nego ti v srcu... Ali vidiš Kekca? Zaradi tebe je zdaj privezan k drevesu. Pa pridi semkaj, če se upaš, ti Kosobrinček, ti zajček! Pridi rešit Kekca, ki mora trpeti zaradi tebe! O, le pridi,

kar pridi, če imaš samo malo poguma in usmiljenja! Poglej Kekca, ki je tako lepo privezan k drevesu, kakor si bil ti včeraj...»

Možiček onstran soteske se je prijel za glavo in je vreščal neprestano. Deklica pa je sklepal z rokami in je vzklíknila le tu pa tam z obupnim glasom. Bedanec se je grohotal v svoji škodoželjnosti in se je tolkel po kolenih. Kosobrin je zavpil še enkrat na ves glas. Potem pa se je zavrtel kar hipoma in je izginil za skalo. Pa tudi deklica je izginila, in Kekec ni videl nikogar več.

»No, ali si ju videl?« je izpregovoril Bedanec. »Ali si videl zajčka, kako je tarnal v svoji strahopetnosti in je pobegnil, ko me je komaj zagledal? Ta te pač ne reši nikoli. Le meni verjemi, Kekec, in poslušaj me, kaj ti povem. Če se ravnaš po mojih besedah, pa boš še danes doma citral veselo pesem.«

Bedanec je sedel nazaj na trato. Roke je sklenil okrog kolen; mračno je gledal v globoki jarek in je premišljal. Kekec ga je gledal in se je čudil vsemu temu, kar je bil ravnokar videl in kar mu je bil povedal Bedanec o Kosobrinu in o Meni. Za trenutek so prenehale skeleče bolečine, da je mogel misliti prav bistro. Bog ve, zakaj je ugrabil Kosobrin Bedancu sirotno deklico? O, brez vzroka gotovo ne! Zares se je morala smiliti Kosobrinu mala Mena, da je premagal strašno nevarnost in se je priplazil na Bedančevo posest in je zbežal s siroto. Nemara se godi Meni zdaj dobro pri Kosobrinu in je zadovoljna in vesela. Pri Bedancu pa ji je bilo hudo in bridko, in zato jo je Kosobrin odvedel, ker se mu je deklica smilila. O, Kosobrin ne pozna hudobnosti in neusmiljenosti. Zato pa je odšla Mena prav rada z njim in je zdaj vesela in zadovoljna, ker je ubežala iz Bedančevih pesti. Nemara je ravnal Bedanec z njo ravno tako kot s Kekcem in jo je nemara še celo privezoval k drevesu in jo je mogoče še preteževal. O, Bedanec je neusmiljen in zmožen vsega, in deklica se mu ni smilila, kakor se mu tudi Kekec prav nič ne smili.

Vsega tega se je Kekec hipoma domislil. Kar ustna je stisnil in da je mogel, bi bil še celo pest pokazal. »Čakaj me, Bedanec!« je zagrozil sam pri sebi. »Še ni vseh dni konec in kazen božja te le še dohiti... Prisegel sem, da zaigram tebi tako, kakršne še nisem zaigral nikomur. Držal se bom prisege, Bedanec, da ti bo še presedalo... Samo da se rešim teh vezi, o, da se samo rešim in pridem živ izpod tega zakletega drevesa...«

»Hoj, Kekec, zdaj me pa poslušaj!« je izpregovoril Bedanec nena doma in je nadaljeval: »Odvežem te takoj od drevesa. Ti pa se splaziš doli v jarek; prav do skal se splaziš pod Kosobrinovo domovanje. Pokličeš ga in mu poveš, da si pobegnil skrivaj od mene. Poprosiš ga, da te skrije v svojo koč. Pa pride Kosobrin po skrivnem potu, ki ga pozna samo on sam in te gotovo povede na svoj dom... Poznam te, Kekec, in vem, da te ne splaši vsaka mušica. In tudi ta pot ti ne bo

delala nikake preglavice. Ko prideš na Kosobrinovo domovanje, pa glej, da ga pograbiš in zvežeš. Velik bojazljivec je Kosobrin. Zato pa ti ne bo težko to delo. Pa če tega ne moreš, glej, da pograbiš Meno in jo privedeš k meni. Brez Mene pa se nikar ne vračaj! Zdaj ti pre-režem vrv; ti pa pojdi in se vrni gotovo do večera z Meno! Pa mi po-kažeš potem skrivno pot, ki drži do Kosobrinovega doma. Zato te zvečer pošteno nagradim, da ti ne bo nikoli žal, in te izpustim domov, kjer jočejo vsi za tabo.«

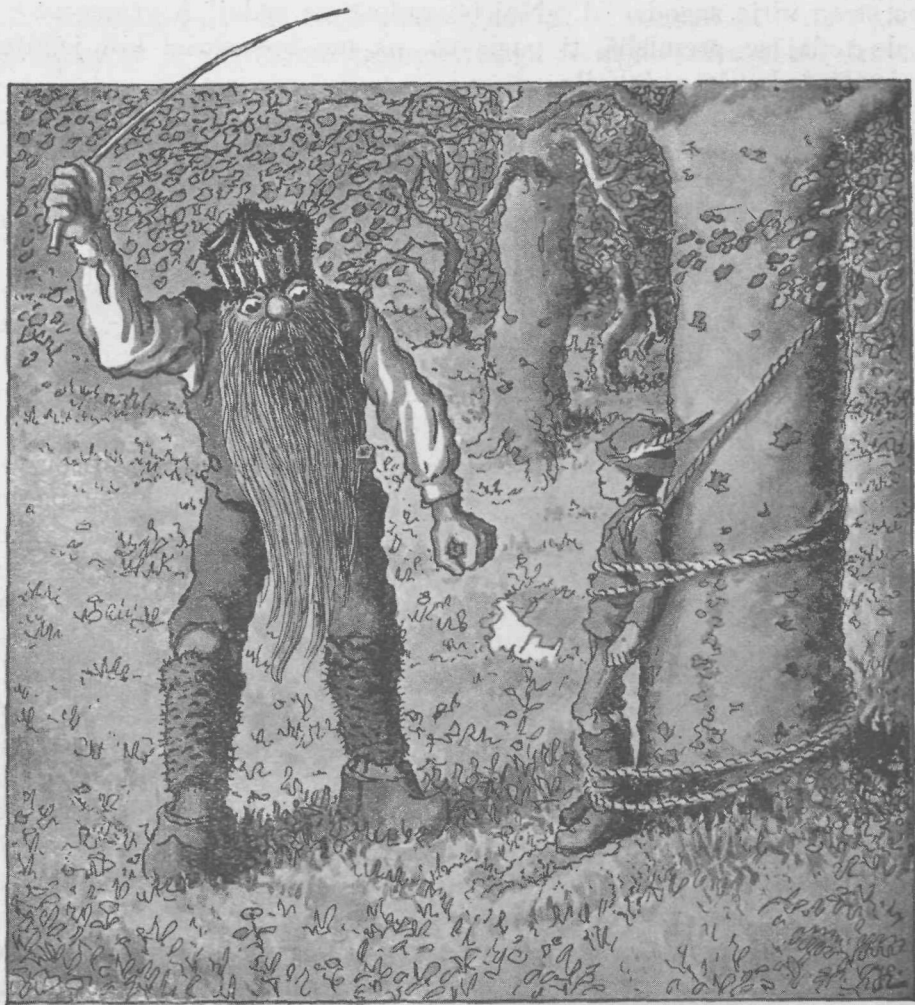
Bedanec je potegnil iz žepa velik nož in je stopil k dečku, da prereže vrv. Kekec ga je gledal ves osupnjen in v početku ni mogel izpregovoriti besedice. Toda kar hipoma je stresnil z glavo in je po-gledal Bedanca prav jezno. »Kaj ste rekli, stric Bedanec? Kaj ste rekli?« je dejal v svoji jezici. »Da naj grem in zgrabim Kosobrina in naj vam privedem nazaj siroto Meno? — Stric Bedanec, ničesar ne rečem. Samo to vas vprašam, ali ste lepo ravnali z Meno? Ali ste jo topli in ste jo nemara še celo privezovali k drevesu kot mene? Samo to mi še povejte, stric Bedanec!«

Mož je zagodel in je zamahnil z roko. »Kaj me izprašuješ, pobič!« je zagodrnjal. »Brigaj se za sebe in ne meni se za stvari, ki ti niso nič mar. Alo, kar pojdeš zdaj-le! Če ne, ti pa pomagam, da boš kar sfrčal preko soteske.«

»Dajte, o, le dajte, stric Bedanec!« je odgovoril Kekec, in v srcu mu je vstajal vedno večji gnev. Ko bi bil prost, pa bi se bil zaprašil v Bedanca, kakor se je bil zaprašil svoje dni v Prisanka. Ker tega ni mogel, je pihal, samo pihal v svojem velikem gnevu. »O, le dajte, stric Bedanec! O, le dajte!« je sopel. »Saj vem, da ste stokrat moč-nejši od mene in me lahko vržete preko gore... A ne bojim se vas, stric Bedanec, prav nič se vas ne bojim... Mislite, da ne vem, da ste hudo delali siroti Meni in ste jo mučili, kakor mučite zdaj mene? O, ne boste dobili Mene nič več v svoje hudobne roke. Pa če me tudi ubijete, stric Bedanec... O, še tega se mi manjka, da bi vam privedel malo siroto nazaj, da bi še bolj trpela in se jokala pri vas od jutra do večera... Kaj mislite, stric Bedanec, da sem res tak nepridiprav? Zmotili ste se, pošteno zmotili... Nikoli ne pojdem h Kosobrinu na vaše povelje. Nikoli, vam rečem! Kekec je pošten in ostane pošten do smrti. Pa me ubijte ali zadavite... Ne bojim se — naká, ne bojim se...«

Kekec je govoril in govoril, in srce se mu je razžalostilo tako, da bi bil najrajši na glas zajokal. A bilo ga je vendarle sram, in samo solze so mu pričeale teči preko lica, debele, vroče solze... Bedanec ga je sunil z nogo in je zatulil na ves glas: »Pojdeš, ti rečem — takoj mi pojdeš! Poniglavec predrzni! Pokažem ti, če boš slušal Bedanca! O, pokažem ti...«

»Ne grem h Kosobrinu po Meno — za ves denar vsega sveta ne grem!« je odgovarjal Kekec trdovratno. »Saj sem vam že rekel, da ne grem... Nisem bil nepridiprav, pa tudi nikdar ne bom. Da bi morala sirota Mena trpeti pri vas zaradi moje malopridnosti, o, stric Bedanec, tega ne doživite nikdar... Rekel sem vam, da ne grem, ne grem... ne grem... Pa napravite, kar hočete! Ne bom javkal, niti enkrat ne bom zajavkal...«

Bedanec je utaknil nož v žep. Gledal je Kekca s svojimi srditimi očmi in je mahal neprestano z dolgimi rokami. Tu pa tam je cepetnil prav nemilo z nogo ob zemljo, da se je kar zasvetilo. A Kekec se ni bal. Glavo je bil naslonil zopet na prsi. Stisnil je ustna in je molčal, samo molčal. Mož pa je skočil v grmovje. Toda kmalu se je vrnil z dolgo šibo v roki. Pričel je udrihati po Kekcu, da je kar sikalo, in je hropel v svoji srditosti: »Ali greš? Ha, ali greš? Strem te, nepridiprav,

da ne ostane niti koščice za tabo. Rečem ti, da pojdi! Še enkrat ti rečem, in če me ne poslušáš, ti bo gorjel«

A Kekec ga ni pogledal, pa tudi odgovoril mu ni. Nepremično je stal tam ob drevesu, in le tu in tam se mu je streslo telo krčevito od silne bolečine. A Kekec ni zastokal, še manj pa zajavkal. Le ustna je stiskal in je sopel naglo, sunkoma... Bedanec je prenehal, ker je uvidel, da tudi šiba ne pomaga pri Kekcu prav nič. Zato pa je vrgel šibo stran in je zagodrnjal: »Naj bo zadosti za sedaj! A vrnem se — in do tedaj se premisliš, ti paglavec, pa me boš slušal kot jagnje. Samo do tedaj še počakaj!«

Bedanec je odšel in je izginil v goščavi. Kekec je ostal sam pod drevesom in se je oddahnil, ko je videl, da ni hudobnega moža nič več blizu njega. Dvignil je glavo in je pričel gledati okrog sebe. Solnca ni videl nikjer več. Samo na nasprotni strani soteske so se svetile bele skale v rdečem svitu, in tisti svit je padal na mračno sotesko, da je oživela in se je odela v neko čudno, škrlatno svetlobo. — »Večeri se,« je pomislil Kekec. »Skoro bo noč... Bog ve, če me tudi ponoči pusti Bedanec ob drevesu? Težko bo in hudo — strašno hudo... A Bedanca ne bom poslušal in tudi sirotne Mene ne grem krast, pa naj bo še tako strašno in hudo ponoči ob tem drevesu... Do jutri zjutraj pa bom že mrtev, in mravelj se že plazi stotisoč po mojem životu... A da bi imel vode, samo požirek vode — pa bi nemara ne bilo tako hudo, in nemara bi me tudi ne bolelo tako strašno. A vode ni — nikjer je ni...«

In Kekec je vzdihnil in je pogledal na ono stran soteske, kjer je stalo Kosobrinovo domovanje. Zagledal je tam na skali Kosobrina in malo Meno. Kosobrin mu je migal z roko in mu je klical: »Zdrži, Kekec, in ne vdaj se Bedancu! Saj te ne ubije... Samo ne boj se ga! Vse bomo napravili, da te rešimo. A ti se drži, Kekec! Drži se...«

Prav razločno ga je slišal Kekec in se je razveselil. Hotel je zavpiti; toda jezik mu je bil tako suh, da ga niti premakniti ni mogel. »Vode, o, samo malo vode!« je zajeceljal, a tako tiho, da niti samega sebe ni mogel slišati.

Pa tudi mala Mena je zaklicala z one strani. Prav razločno je slišal njen glas, ki je prihajal k njemu na strmino: »Kekec, o, ubogi Kekec! Krut je Bedanec kot nihče na svetu. Saj je tudi mene mučil, o, tako hudo mučil... Pa mu ubežiš, Kekec, kakor sem mu jaz ubežala. Le meni verjemi, ubogi Kekec...«

Kekec je poslušal in je dejal sam pri sebi: »Saj ne bom poslušal Bedanca. In tudi h Kosobrinu ne pojdem, da ugrabim malo sirotico... Ne bojim se, ne bojim — še celo smrti se ne bojim... Sirota je Mena in nima nikogar na svetu. Pa da bi jo mučil in pretepaval Bedanec zaradi moje malopridnosti? O, ne — nikoli ne... Le pridi, Bedanec,

in me bij s šibo, kolikor hočeš! Kekca pač ne premamiš nikdar, nikdar!»

Kosobrin in Mena sta odšla s skale. Škrlatna svetloba je izginila hipoma iz soteske, in mrak je pričel zavijati belo skalovje v svoj temni plašč. Tedaj se je prikazal pred Kekcem Bedanec. Dregnil ga je z roko v prsi in je rekel neprijazno: »No, ali si se že premislil? Ali mi še hočeš kljubovati?«

Kekec mu ni odgovoril ničesar, ampak je stresnil odločno z glavo. Bedanec se je porogljivo zasmel in ga je naglo odvezal od drevesa.

Kekec se je pretegnil, ko je bil prost trdih vezi in je globoko zasopel. A skoro je omahnil, in Bedanec ga je moral prijeti, da se ni zgrudil na tla. Napol je nesel Bedanec Kekca po strmini in skozi grmovje; do same kočje ga je privedel in vso pot ni izpregovoril besedice. Prišla sta v kočjo, in tam se je Kekec zgrudil na klop ob steni. Kar legel je na klop in je sopal, naglo sopal.

Bedanec je prižgal ob ognjišču debelo lojevko, da je bilo svetlo po prostorni koči. Postavil je pred Kekca lonec vode in skledico rumenega močnika. Nemilo ga je zgrabil in ga je posadil za mizo.

»Tu jej in pij!« mu je velel osorno. Kekec je pričel mežikati in se ozirati po koči. Naposled je zapazil pred sabo lonec. Z drhtečimi rokami ga je zgrabil in je pil, pil z žejnimi požirki. Potem pa je omahnil in se je zleknil po trdi klopi.

A Bedanec ga ni pustil tam. Dvignil ga je in ga je ponesel tja v kot, kjer je bilo nametano suho seno. Tam ga je vrgel na seno in je odšel potem k mizi. Sedel je na klop; godrnjal je neprestano in je gledal na Kekca, ki je ležal na senu. Ogenj na širokem ognjišču in debela lojevka sta razsvetljevala širno kočo, da se je videla razločno vsaka stvar po koči. Kekec je še vedno mežikal; a vendar mu ni bilo več tako hudo, ker se je napil vode in si je pogasil strašno žejo. Bolelo ga je po vsem životu in ga je skelelo, da ni mogel niti premakniti rok in nog. Zrl je na Bedanca, ki je sedel za mizo, in sam pri sebi je premišljal, kako bi prekanil Bedanca in bi mu pobegnil še nocoj. A Kekec je bil prepričan, da je vse razmišljanje zaman in da Bedancu ne bo mogel ubežati nikdar, še najmanj pa nocoj, ko ne more niti nog premakniti. Zato pa mu je bilo hudo in je gledal na Bedanca v svoji onemogli jezici.

Bedanec se je naposled dvignil in je stopil h Kekcu. Molče mu je zavezal vrv okrog pasa, a drugi konec vrvi je privezal k pogradu, kjer je sam spal. Ugasnil je lojevko in se je zavalil na pograd. Pokril se je z dolgim plaščem in se je obrnil k zidu.

Smrtna tišina je vladala po samotni koči. Čulo se je samo praske-tanje dračja, ki je tlelo tam na ognjišču. A Kekec ni mogel zaspati. Bolelo ga je vse telo in po glavi mu je kar šumelo. A Kekca se ni polastil obup. Gledal je tja v pograd, kjer je spal Bedanec, in misli so se mu kar utrinjale po glavi. — »Dobro me je Bedanec danes nasukal,« je premišljal Kekec. »A kaj zato! Danes me je nasukal Bedanec, a jutri bom nasukal jaz Bedanca... Kaj pa, če bi poizkusil že nocoj? Jaz ne morem spati, ker me bolé vse kosti. Pa tudi vi ne boste spali, tudi vi ne, stric Bedanec! O, Kekec že poskrbi za to, da ne boste spali... He-he, presedalo vam bo življenje skupaj s Kekcem, kakor tudi meni preseda življenje z vami. Le čakajte, stric Bedanec!«

Z največjim naporom se je prevrgel Kekec na drugo stran ležišča, da se je skoro dotikal z glavo stene. Dlan si je prislonil k ustom, pa je pričel oponašati sovo z zateglim, zamolklim skovikanjem: »Uhu-tevjém-tevjém-uhu...«

Hipoma je napolnil kočo obupen krik. Bedanec je prasn timer ležišča in je skočil na noge. Prestrašen je strmél k vratom in se je tresel po vsem životu. »Sova je tu, strašna sova,« je stokal v svojem obupu. »Danes me straši že v drugič... Beži, sova, lepo te prosim, beži in daj mi mir! Saj ti nočem ničesar... Ali slišiš, Kekec, kako

skovika sova? Kekec, Kekec! Saj ti se mi oglasi, da me ne bo strah in groza...«

Kekec je pritiskal pest k ustom, da bi se ne zasmel na glas. Molčal je nekaj trenutkov, potem pa je še strašneje ponovil sovino skovikanje. In res se je zdelo, da sedi na strehi samotne kočice velika sova in poje, poje svojo grozno pesem v molčečo noč: »Tevjém-tevjém-uhú...«

Bedanec je pritekel h Kekcu in ga je zgrabil za rame. — »Vstani, Kekec!« je zasopel. »Lepo te prosim, vstani in poslušaj tudi ti sovo, da me ne bo strah! Saj ti si pobič in se ne bojiš sove, pa jo lahko preženeš, da me ne bo strašila... O, reši me, Kekec, in obljubim ti, da te jutri ne bom mučil več in ti bom samo okrog pasa privezal vrv in ti bom prinesel vode in jedi. Samo nocoj me reši; strašne sove me reši, ako moreš!«

»Hm, to je pač lahko,« je odvrnil Kekec prav mirno. »Rešim vas neprijetne sove, stric Bedanec, ker vem, da boste izpolnili svojo obljubo. Samo malo še počakajte, da se sova oglasi še enkrat. Potem pa izpregovorim z njo pametno besedo.«

Bedanec je stopil k ognjišču, ker je bilo tam svetlo in ga v svetlobo ni bilo toliko strah. Kekec se je namuznil, pa je zaskovikal še enkrat. Potem pa se je napol dvignil in je zavpil: »Ali me slišiš, sova? Utihni, utihni, ker se te boji stric Bedanec in ne more spati! Kar izgini in miruj! Ali slišiš, sova?«

Tiho je bilo vseokrog. Samo enkrat se je še čulo pritajeno skovikanje, kakor da bi bila sova že daleč, daleč. Kekec se je posmehljal. Bedanec pa je še vedno stal pri ognjišču in je gledal na vrata. A ker se sova ni več oglasila, se je vrgel zopet na svoje ležišče. »Jutri ti izpolnim vse, kar sem ti obljubil zdaj-le,« je rekel in se je obrnil k zidu.

Kekec je pa molčal in se je potihoma smejal v pest.

Hrast pred padcem.

<i>Kot zamaknjen v čarne grede sladke, blažene besede v sanjah hrast je zajecjal in se burno nasmejal...</i>	<i>Koprne je stegnil roko — vrh svoj silni — in globoko kot očaran hrast je vzdihnil, kot prevaran spet utihnil...</i>
--	--

*Proč je, proč je sladek sen!
Stari hrast je žalosten.
V rosi plaka ves potr —
sluti starec, sluti smrt...*

Miroslav Kunčič.